

[Kirsten Gloerfelt-Tarp.]

cielt man laver et kursus for disse husmoderafløserne, des kortere kan dette kursus blive. I Sverige har de et 18 måneders kursus som det normale, og de, der er uddannede i forvejen, skal have 3 måneders kursus, og derfor synes jeg, det er meget beskedent, at man her kun vil forlange et par måneders kursus. Jeg synes også, det er rimeligt kun at tage et par måneders kursus. Det, man har tænkt sig, er jo at få fat på egnede kvinder i en lidt ældre alder, altså kvinder, som i stor udstrækning måske slet ikke har haft erhvervsarbejde før, enker, fraskilte, men også husassistenter.

Der er ikke fastsat nogen aldersgrænse, og det bør der heller ikke være, for man skal selvfølgelig ikke udelukke nogen yngre, som har lyst til denne stilling, fra at gå ind i arbejdet, og man har set det som et stort gode, at man herved kunne skabe avancementsstillinger for det huslige arbejde og derved i nogen måde måske fastholde arbejdskraft i det huslige erhverv, således at det ikke som nu i så høj grad blot bliver et gennemgangsled til andet arbejde. Det sidste, jeg har fremhævet, er naturligvis kun en bivirkning, men en bivirkning, som jeg mener er af overordentlig stor værdi.

Ansættelsesformerne må være forskellige, og vi må her prøve os frem. Vi kan ikke straks se sikkert, hvad der vil blive mest trang til. Det vil være godt, hvis man får en fast stab, som virkelig føler sig knyttet til dette arbejde og vil blive i det, men det vil også være naturligt at søge knyttet dertil deltidsarbejdere, som ansættes på noget løsere måde. Det forekommer også mig lidt overflødigt og lidt kunstigt, at det i lovforslaget udtrykkeligt er sagt, at kommunerne kan ansætte de pågældende som tjenestemænd eller på ikke-tjenestemandsvilkår. De private organisationer må dog også kunne ansætte disse hjælpere; det behøver ikke at være kommunerne, som ansætter dem alle.

Der er således en hel række forskellige spørgsmål, som der kan være anledning til at tale om i udvalget. Men som helhed kan jeg på mit partis vegne give tilslutning til dette lovforslag. Vi ser det som et stort gode, at der bliver givet en håndsrækning til hjemmene, og jeg kan tilsige forslaget en hurtig og velvillig behandling.

Petra Petersen: Det lovforslag, vi i dag skal behandle her i det høje ting, har ladet vente længe på sig. Det er snart to år siden,

at det nedsatte udvalg afgav sin betænkning, og det har ikke siden skortet på opfordringer til den højtærede socialminister om at få forslaget forelagt.

Det ærede medlem fru Kirsten Gloerfelt-Tarp fandt, at det ærede medlem fru Elin Appel var noget sur i tonen overfor dette forslag; det tvinger mig næsten til at sige, at det ærede medlem egentlig burde være den sidste til at kritisere dette, eftersom det ærede medlem fru Kirsten Gloerfelt-Tarp undertiden har været noget sur i tonen, når vi har forelagt et lovforslag, som også har været længe undervejs, nemlig forslaget om moderskabsydelse.

Gennemførelsen af husmoderafløsningen til de hjem, hvor husmoderen er ude af stand til at passe hjemmet på grund af sygdom, eller hvor enlige kvinder med børn ikke kan passe deres erhverv på grund af sygdom, er hårdt tiltrængt, og det er derfor med glæde, vi ser lovforslaget forelagt. Vi må nu håbe, at det lykkes her på rigsdagen at gøre denne lov så god, at den virkelig giver den hjælp, der er tiltrængt, og den hjælp, man ventede omkring i befolkningen.

Beskæftigelseslovens skavanker må ikke gerne blive hæftet ved dette lovforslag, og den største skavank, der var ved beskæftigelsesloven — eller som er ved den, for den eksisterer jo stadig —, er den lave indtægtsgrænse, der umuliggør opnåelse af hjælp for en stor del af de hjem, der virkelig er trængende. I dette lovforslags § 4 siges det, at hjælpen ydes gratis til ubemidlede, medens der iøvrigt opkræves en efter pågældendes økonomiske forhold afpasset betaling. Socialministeren fastsætter de nærmere regler herfor. Men hvem er ubemidlede? Vil den højtærede socialminister sætte sygekassegrænsen som afgørende for, hvem der er bemidlede og ubemidlede? Efter min mening er enhver familie, hvis indtægt giver den ret til at være nydende medlemmer af en statsanerkendt sygekasse, ubemidlet, og skal husmoderafløsningen have betydning, må det være sådan, at arbejderhjemmene ikke skal afvise hjælpen, fordi de ikke er i stand til at betale det, den vil koste. Hvad de ikke ubemidlede angår, vil der, hvis man anvender sygekassegrænsen, sikkert være en del familier, som ligger lige over denne grænse, og som også vil have brug for hjælpen, og jeg vil finde det rimeligt, at disse familier imod en passende betaling kan få husmoderafløsning, når husmoderen er syg. Betingelsen må dog være, at de mindrebemidlede behov dækkes først; især i den overgangstid, der vil blive, og